

ΜΑΤ ΛΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ

ΠΕΡΑΣΕ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟ ΤΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΙΟΥΖΙΚΑΛ

Εικονογράφηση ΦΟΡΡΕΣΤ ΜΠΑΡΝΤΕΤ

ΜΑΤ ΛΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΙΟΥΖΙΚΑΛ

Εικονογράφηση:

Φόρρεστ Μπαρντέτ

Μετάφραση:

Γιώργος Παναγιωτάκης

Εκδόσεις Πατάκη – Λογοτεχνία για παιδιά και για νέους – Για τα Χριστούγεννα
Ματ Λούκας, *Το αγόρι που πέρασε κοιμισμένο τα Χριστούγεννα.*

Ένα μυθιστόρημα μουζικαλ

Matt Lucas, *The Boy who Slept through Christmas. A musical novel*

Εικονογράφηση: Φόρρεστ Μπαρντέτ

Μετάφραση: Γιώργος Παναγιωτάκης

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Νικόλαος Αλκίνοος Νταουλτζής Ταμπακάκης

Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτσι

Προσαρμογή εξωφύλλου για την ελληνική έκδοση: Νίκη Αντωνοκοπούλου

Copyright © για το κείμενο Matt Lucas, 2023

Copyright © για την εικονογράφηση Forrest Burdett, 2023

Copyright © για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από Farshore

an imprint of HarperCollins Publishers Ltd, The News Building,

1 London Bridge St, London, SE1 9GF, Ηνωμένο Βασίλειο, 2023

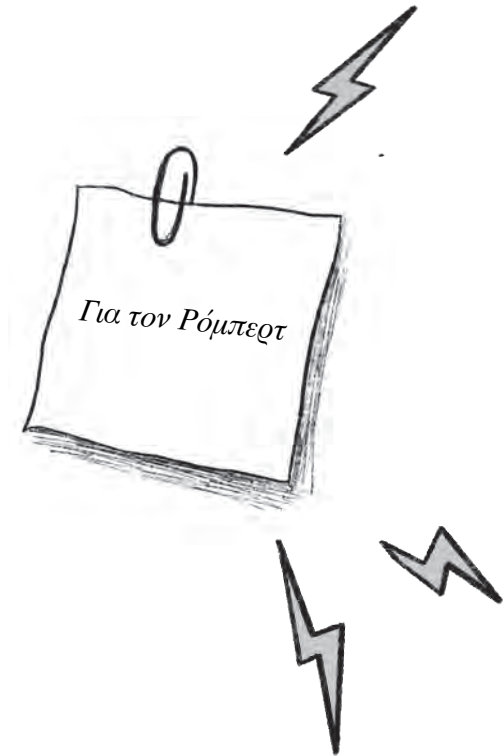
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Οκτώβριος 2024

KET Z124 ΚΕΠ 664/24 ISBN 978-618-07-0698-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

★ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ★

1. Πριν ξεκινήσουμε	13
2. Τα καλύτερα Χριστούγεννα όλων των εποχών	15
3. Βιαστική αποχώρηση	26
4. Ο Θεός να βάλει το χέρι του	35
5. Επτά μέρες ακόμα	42
6. Έξι μέρες ακόμα	59
7. Πέντε μέρες ακόμα	74
8. Τέσσερις μέρες ακόμα	88
9. Τρεις μέρες ακόμα	96
10. Δύο μέρες ακόμα	113
11. Μια μέρα ακόμα	128
12. Το σκοτάδι	145
13. Τι έγινε μετά	150
14. Τι πραγματικά έγινε μετά	168
15. Και τώρα;	175
16. Προσηλωμένος στον στόχο	180
17. Δεν το βάζουμε κάτω	183
18. Ο Μπόγκυ	191
19. Οι Μπάργου και Λάρου (ή Λάρου και Μπάργου)	198
20. Μπελάδες στο πολυκατάστημα	205
21. Το κυνηγητό	209

22. Ένα βίαιο ξύπνημα	217
23. Μια πολύ σημαντική παράδοση	220
24. Το παιχνίδι των τριών τριτών	229
25. Ένας πολύ μακρύς περίπατος	241
26. Στο θέμα μας	244
27. Η μουσικός του δρόμου	249
28. Ντουέτο	254
29. Η κοιλίτσα γουργουρίζει	257
30. Η μαμά	263
31. Σπίτι	269
Βιβλίο τραγουδιών	283

DON'T
FORGET

To Do:

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ
ΠΕΡΑΣΕ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟ ΤΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΕΝΑ
ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΑΟΥΝΤΡΑΚ

Καθώς θα διαβάζεις την ιστορία έχε τον νου σου
για αυτό το σύμβολο:

Μαζί θα βρεις τους κωδικούς QR, τους οποίους μπορείς να
σκανάρεις για να ακούσεις τα τραγούδια στα αγγλικά online.

Οι σίχοι των τραγουδιών, τόσο στα αγγλικά όσο και
στα ελληνικά, υπάρχουν στο τέλος του βιβλίου.

Έτσι, αν θέλεις, μπορείς να τραγουδάς και εσύ μαζί!

www.theboywhoslept.com/songs

Όλες οι υποσημειώσεις του βιβλίου είναι του μεταφραστή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Γεια!
Η ιστορία αυτή μιλάει για το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε ποτέ να συμβεί και τελικά συνέβη. Κι όταν λέω «το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε ποτέ να συμβεί», δεν εννοώ απλά ένα κακό πράγμα. Δεν είναι μια ιστορία για κάποιον που έχασε το λεωφορείο κι αναγκάστηκε να γυρίσει σπίτι του βαδίζοντας μέσα στο ψιλόδροχο για πάνω από μισή ώρα σε κάτι λασποχώραφα, δίχως να έχει μαζί του ομπρέλα, επειδή κανείς δεν περίμενε ότι θα βρέξει, και τα ολοκαίνουρια αθλητικά παπούτσια του γέμισαν με λάσπες και οι κάλτσες του μούλιασαν και σε κάθε του δήμα άκουγε ένα υγρό πλουτς και επιπλέον κόντευσε να πέσει μέσα σ' έναν λάκκο που είχε ανοίξει ένας τυφλοπόντικας, αλλά τη γλίτωσε στο τσακ, όμως θα μπορούσε και να μην την είχε γλιτώσει.

Ούτε και είναι μια ιστορία για κάποιον που ήταν τόσο

απασχολημένος να λείει σ' έναν άλλον τι έπρεπε να προσέξουν εκεί που θα πήγαιναν, ώστε τελικά τράκαρε πάνω σε μια κολώνα και ο αγκώνας του πονούσε για δέκα ολόκληρα λεπτά, κι όταν έφτασαν έπρεπε να τρέξει στο ψυγείο και να αρπάξει μια συσκευασία με κατεψυγμένο αρακά για να τη βάλει στον αγκώνα του, κι ευτυχώς τώρα είναι λιγάκι καλύτερα και μέχρι την Πέμπτη το πρήξιμο θα έχει υποχωρήσει.

Και, στα σίγουρα, δεν είναι μια ιστορία για κάποιον που ετοίμασε ένα υπέροχο πικνίκ και το πήρε μαζί του στην παραλία, την πιο ηλιόλουστη μέρα του έτους, και απλά ακούμπησε το σάντουιτς με το ζαμπόν στα πόδια του το πολύ για πέντε δευτερόλεπτα ώστε να μπορέσει να δάλει λίγο ακόμη αντηλιακό –επειδή όλοι γνωρίζουμε ότι είναι πολύ σημαντικό να δάζουμε συνεχώς αντηλιακό– και τότε ένας αγενέστατος γλάρος όρμησε από ψηλά και τσίμπησε το ζαμπόν (το οποίο, ως γνωστόν, είναι το νοστιμότερο πράγμα) σουφρώνοντάς το ολόκληρο και το μόνο που έμεινε ήταν δυο σκέτα ψωμιά που δεν είχαν την παραμικρή γεύση, αν εξαιρέσεις ένα ελαφρύ άρωμα αντηλιακού.

Όχι.

Η ιστορία αυτή μιλά για κάτι πολύ πολύ πολύ πολύ χειρότερο. Να σου πω κάτι; Ίσως να πρέπει να έχεις δίπλα σου ένα μεγάλο πακέτο με χαρτομάντιλα. (Η, αν δε δεις χαρτομάντιλα, πάρε τουλάχιστον χαρτί υγείας.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΤΑ
ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ
ΕΠΟΧΩΝ

Ο Λίο αγαπούσε τα Χριστούγεννα. Το ξέρω, πιθανότατα κι εσύ τ' αγαπάς τα Χριστούγεννα, όμως ο Λίο τ' αγαπούσε περισσότερο. Χωρίς παρεξήγηση, ε;

Στην πραγματικότητα, ο Λίο τ' αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε συνήθως άρχιζε να σκέφτεται τα επόμενα Χριστούγεννα από τις αρχές Ιουλίου, και ο μόνος λόγος που δεν τα σκεφτόταν νωρίτερα ήταν επειδή τους έξι προηγούμενους μήνες σκεφτόταν διαρκώς τα προηγούμενα Χριστούγεννα.

Ο Λίο δεν ήταν βέβαια το μοναδικό άτομο στην οικογένεια που περίμενε πώς και πώς τα Χριστούγεννα. Η Τζέσσι, η μικρή του αδερφή, είχε –όπως όλα τα παιδιά– μεγάλη ανυπομονησία για τα δώρα. Ίσως αυτή τη χρονιά να έπαιρνε τη στολή γοργόνας που είχε ζητήσει και ίσως κι ένα σπιτάκι κήπου και μερικά τουβλάκια.

Τίποτα δεν μπορούσε να χαλάσει τη γιορτινή διάθεση του Λίο. Ούτε καν ο Κόννορ, ο μονίμως μουτρωμένος έφηβος αδερφός του. Ο Κόννορ προσπαθούσε να πικάρει τον Λίο και την Τζέσσι λέγοντάς τους ότι τα Χριστούγεννα ήταν γλυκανάλατα και ότι, εκτός αυτού, ο Άγιος Βασίλης είχε να παραδώσει τρισεκατομμύρια δώρα και αποκλείεται να έδρισκε χρόνο να επισκεφτεί το σπίτι τους αυτή τη χρονιά. Αυτό όμως δεν ήταν ικανό να κάμψει τον ενθουσιασμό του Λίο. Καθώς τα Χριστούγεννα πλησίαζαν, κάθε πορτάκι που άνοιγε στο χριστουγεννιάτικο ημερολόγιο με τα σοκολατάκια τον γέμιζε με χαρά κι έκανε την ανυπομονησία του ολοένα να μεγαλώνει.

Τα Χριστούγεννα έκαναν τον Λίο να νιώθει όμορφα. Ήταν σαν μια μεγάλη, ζεστή, χαρούμενη αγκαλιά.

Και ό,τι έκανε τον Λίο να νιώθει όμορφα ήταν πολύ σπου-

δαίο πράγμα, γιατί τελευταία η οικογένεια Πάρκερ είχε ζηήσει μεγάλες φουρτούνες. Αυτά θα ήταν τα πρώτα Χριστούγεννα που θα τα περνούσαν δίχως ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο. Η πολυαγαπημένη μαμά του Λίο ήταν για κάποιο διάστημα άρρωστη και, λίγους μήνες πριν, είχε φύγει από τη ζωή. Μέσα στη στεναχώρια του, ο Λίο είχε αναρωτηθεί για λίγο μήπως ήταν ουσιαστικά αδύνατον να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα αυτή τη χρονιά (ή και οποιαδήποτε άλλη) δίχως τη μαμά, αλλά μετά θυμήθηκε πώς εκείνη τον είχε δάξει να της υποσχεθεί ότι θα περνούσε πάντα όσο καλύτερα γινόταν, ακόμα κι αν εκείνη δεν ήταν μαζί τους. Τα Χριστούγεννα λοιπόν θα έπρεπε να γιορταστούν κανονικά και μάλιστα ο Λίο

–για να τιμήσει τη μαμά του– αποφάσισε ότι αυτά τα Χριστούγεννα θα ήταν τα καλύτερα όλων των εποχών.

Όμως, τώρα που η μαμά δε δρισκόταν πια εδώ, ποιος θα αναλάμβανε την οργάνωση της γιορτής; Η μαμά ήξερε να κάνει τα πάντα σωστά. Μαζί οι δυο τους –εκείνη και ο Λίο– έδαζαν τα φωτάκια, στόλιζαν το δέντρο, έγραφαν τις ευχητήριες κάρτες, κρεμούσαν τις κάλτσες, τραγουδούσαν τα τραγούδια και ετοίμαζαν το γλέντι. Ο μπαμπάς είπε ότι θα βοηθούσε αυτή τη χρονιά, όμως ο Λίο είχε τις αμφιβολίες του. Πού θα έδρισκε τον χρόνο για να το κάνει;

Ο μπαμπάς ήταν κανονικά εργοδηγός

☆ σε εργοστάσιο, όμως, λίγο καιρό αφότου πέθανε η μαμά, είχε λάβει μια επιστολή που τον ενημέρωνε ότι το εργοστάσιο όπου δούλευε θα γκρεμιζόταν για να χτιστεί στη θέση του μια ολοκαίνουρια πολυκατοικία με πολυτελή διαμερίσματα. Όλο το προσωπικό είχε χάσει τη δουλειά του. Κάθε φορά που περνούσαν με το αυτοκίνητο μπροστά απ' το παλιό εργοστάσιο, το έβλεπαν όλο και περισσότερο γκρεμισμένο, ώσπου, μια μέρα, το μόνο που είχε απομείνει ήταν ένας σωρός με μπάζα μέσα σ' έναν μεγάλο κάδο.

Από τότε, ο μπαμπάς είχε αναγκαστεί να κάνει πολλές και διάφορες δουλειές του ποδαριού –συχνά δουλεύοντας τη νύχτα ώστε να μπορεί να είναι μαζί με τα παιδιά του στη διάρκεια της μέρας. Αν και ο μπαμπάς δεν είχε αναφέρει ποτέ κάτι σχετικό, ο Λίο είχε καταλάβει ότι έβγαζε λιγότερα χρήματα απ' ό,τι παλιά. Υπήρχαν διάφορες μικρές ενδείξεις. Για παράδειγμα, δεν ανανέωσε τη συνδρομή στο κανάλι με τα αθλητικά (παρότι λάτρευε το ράγκμπι) και δεν πήγε το κινητό του για να του αλλάξουν οθόνη (παρότι ήταν τόσο ραγισμένη, που δεν μπορούσες καν να δεις ποιος τηλεφωνούσε).

Με τη μαμά να έχει φύγει, τον μπαμπά να δουλεύει μέρα νύχτα, την Τζέσσι να είναι πολύ μικρή και τον Κόννορ να ξεμυτίζει σπάνια από το δωμάτιό του, ο Λίο συνειδητοποίησε τελικά ότι ήταν δική του ευθύνη να οργανώσει τα καλύτερα Χριστούγεννα όλων των εποχών.

Έτσι, όταν στην επιστροφή του από το σχολείο ο Λίο έκανε μια παράκαμψη και μπήκε στο πολυκατάστημα Λίτμανς για να συναντήσει τον Αϊ-Βασίλη αυτοπροσώπως, του ζήτησε κάτι που άφησε μ' ανοιχτό το στόμα όχι μόνο τις μαμάδες,

τους μπαμπάδες και τα παιδιά που περίμεναν στην ουρά, μα και ένα ξωτικό, αλλά και τον ίδιο τον χαρωπό γενειοφόρο άγιο.

— Τι εννοείς τίποτα; ρώτησε έκπληκτος ο Αϊ-Βασίλης. Αν έπινε ζεστό κρασί ή ζεστή σοκολάτα ή οτιδήποτε άλλο πίνει ένας Αϊ-Βασίλης, λογικά θα του είχε βγει απ' τη μύτη.

— Τίποτα απολύτως; ρώτησε ο νεαρός βοηθός του με τον πράσινο σκούφο, ο οποίος, λίγο νωρίτε-

ρα, είχε συστηθεί όλο χαρά ως Έλφρεντ* υψώνοντας τη φωνή του για να ακουστεί, καθώς την ίδια ώρα μια ανακοίνωση από τα μεγάφωνα ενημέρωνε τους πελάτες του καταστήματος ότι με την αγορά ενός αρωματικού ροφήματος από την καφετέρια μπορούσαν να προμηθευτούν στη μισή τιμή και ένα μπισκότο σε σχήμα χιονάνθρωπου.

— Όχι, ειλικρινά, είμαι εντάξει, Αϊ-Βασίλη, είπε ο Λίο. Θα θυμάσαι ίσως ότι πέρσι μου έφερες ένα μικρό αρμόνιο με δεκαέξι προεγκατεστημένες ορχηστρικές μελωδίες. Λοιπόν, παίζω σχεδόν καθημερινά και σχεδόν όλα τα πλήκτρα εξακολουθούν να λειτουργούν κανονικά, οπότε φέτος δε χρειάζεται να μ'έχεις στον νου σου. Δεν έχω ανάγκη από δώρα για να γιορτάσω τα καλύτερα Χριστούγεννα όλων των εποχών.

Ο Αϊ-Βασίλης έκανε αυτή τη δουλειά εδώ και πάρα πολύν καιρό και, παρότι συναντούσε μυριάδες παιδιά κάθε χρόνο, ήταν σίγουρος πως θα θυμόταν αν κάποτε κάποιος του είχε πει ότι δεν ήθελε δώρο. Όσο όμως και να έστυβε το μυαλό του, δε θυμόταν να του έχει ξανασυμβεί. Αντιθέτως, τα περισσότερα παιδιά, όσο πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, παρακολουθούσαν μετά μανίας τις διαφημίσεις στην τηλεόραση και ήξεραν απ'έξω και ανακατωτά κάθε ολοκαίνουριο σούπερ διασκεδαστικό, συναρπαστικό, ανεδαστικό και ξεκαρδιστικό παιχνίδι που θα μπορούσε κανείς να αγοράσει.

Και, μια και το αναφέραμε, τα πέντε προϊόντα με τις μεγαλύτερες πωλήσεις εκείνη τη χρονιά ήταν τα εξής:

* Το όνομα Έλφρεντ προέρχεται από τη λέξη elf που σημαίνει ξωτικό.

- **ΟΙ ΤΡΕΛΟ-ΒΑΤΡΑΧΟΙ** – Ένα παιχνίδι στο οποίο προσπαθούσες να πιάσεις με μια μπιρρή απόχνη όσα περισσότερα χοροπηδηχτά αμφίβια μπορούσες (μόνο που οι μπαταρίες του άδειαζαν σε δύο περίπου λεπτά).
- **Ο ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ ΚΗΘ** – Μια υούιλα μωρό που φορούσε πάντα την οποία έπρεπε να αλλάξεις ταυτιλιά και επιπλέον ήταν φαγώσιμη. (Η γέμιση σουιολάτας που έβγαίνε από τον Κηθ ήταν αριετά νόστιμη, αλλά οι πάνες ήθελαν μπόλιμο μάσημα.)
- **ΧΚ45Β** – Μια τηλευατευθυνόμενη νταλίμα που υποτίθεται ότι άντεχε και στη χειρότερη σύγκρουση (μόνο που οι ρόδες της έβγαίναν όλη την ώρα και επίσης ξέβαφε στα δάχτυλά σου).
- **ΟΧ, ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΕΝΑΣ ΕΞΩΓΗΙΝΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ!** – Μια συλλογή με φιγούρες εξωγήινων πλασμάτων που η ιαθειλιά τους είχε πολύ λογιστή τιμή (μόνο που υπήρχαν συνολικά ιάπου δύο χιλιάδες απ'αυτές, με αποτέλεσμα όλοι οι γονείς, ειτός από τους πολύ πλούσιους, να ινδυνεύουν με χρεουσιιά).
Και τελευταία μα όχι λιγότερο σημαντιωή...
- **Η ΜΠΟΥΜΕΡΟΜΠΑΛΑ** – Μια μπάλα η οποία, όταν την ιλόντσαγες, ιυλούσε μόνη της πάλι πίσω στο πόδι σου (αν βέβαια βρισιόσουν σε απόσταση ιισού μέτρου ώστε να πιάνει το σήμα).

Ένα ένα τα παιδιά έδιναν στον Αϊ-Βασίλη μια μακριά λίστα όπου υπήρχαν τα παραπάνω, αλλά και διάφορα άλλα κα-

λούδια. Ακόμη και το κορίτσι που ήταν μπροστά απ' τον Λίο στην ουρά είχε ζητήσει έξι νεραϊδοπόνη (τα οποία, σύμφωνα με τη διαφήμιση, έβγαζαν πολύχρωμα δάκρυα χαράς όταν τους χτένιζες τη χαίτη), ενώ στα σίγουρα ένα απ' αυτά θα του ήταν αρκετό.

Η ουσία ήταν ότι όλοι –εκτός απ' τον Λίο– έδειχναν μεγάλη απληστία ζητώντας από τον Άγιο Βασίλη περισσότερα δώρα απ' όσα χωρούσε το έλκηθρό του. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά μιλούσαν στο σεβάσιμο αυτό πρόσωπο με τον τρόπο που θα μιλούσε ένας Ρωμαίος αυτοκράτορας σ' έναν ταπεινό υπηρέτη. Μη με παρεξηγείς... Τα συμπαθώ τα παιδιά. Όχι όμως όλα, και σίγουρα όχι τα συγκεκριμένα τερατάκια.

Α, και μια που το έφερε η κουβέντα... Μπορείς να μάθεις περισσότερα πράγματα για τον Λίο, την οικογένειά του και την τερατώδη συμπεριφορά των παιδιών προς τον Αϊ-Βασίλη ανοίγοντας την κάμερα στο τηλέφωνο ή στην ταμπλέτα σου, εστιάζοντας στον κωδικό QR που θα βρεις στην επόμενη σελίδα και κάνοντας κλικ στον σύνδεσμο. Έχω γράψει ένα τραγούδι για όλα αυτά.

Επίσης, οι στίχοι αυτού του τραγουδιού –μα και όλων των υπόλοιπων τραγουδιών αυτής της ιστορίας– βρίσκονται στο πίσω μέρος του βιβλίου, σε περίπτωση που θελήσεις να τους τραγουδήσεις κι εσύ (κάτι που θα μου άρεσε πολύ).

Α, και όταν λέω ταμπλέτα δεν εννοώ τις ταμπλέτες που δάζουμε για τα κουνούπια. Αν βάλεις μια τέτοια πάνω απ' τον κωδικό QR, δε νομίζω να πετύχεις και πολλά πράγματα, πέρα από το να εισπράξεις μερικές απορημένες ματιές από τους γύρω σου. Όχι, όταν λέω ταμπλέτα, εννοώ εκείνη την ηλεκτρο-

νική συσκευή που σου πασάρουν οι γονείς σου στα εστιατόρια για να έχεις κάτι να κάνεις όσο εκείνοι κουβεντιάζουν για τα βαρετά πράγματα που ενδιαφέρουν τους μεγάλους, κάτι που είναι γενικά μια χαρά μέχρι να αδειάσει η μπαταρία πάνω στο καλύτερο, και έτσι μετά αναγκάζεσαι να τους ακούς να παρλάρουν για τις τοπικές επαναληπτικές εκλογές, που ένας Θεός ξέρει τι είναι αυτό το πράγμα.

Τέλος πάντων, να ο κωδικός QR που σου έλεγα. Και φυσικά, αν ήδη διαβάζεις το βιβλίο σε κάποια ηλεκτρονική συσκευή, κλίκαρε απευθείας σ' αυτό τον σύνδεσμο. Αυτά, και συγγνώμη για την πολυλογία.

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ /ΑΓΑΠΗΤΕ ΑΓΙΕ ΒΑΣΙΛΗ

Πάμε λοιπόν παρακάτω. Ίσως να σου πέρασε απ' το μυαλό ότι ο Λίο, έχοντας πια δηλώσει ξεκάθαρα πως δε θέλει δώρα, αλλά μονάχα τα καλύτερα Χριστούγεννα όλων των εποχών, θα έφευγε για το σπίτι – μην ξεχνάμε και τα βλέμματα που του έριχναν τα παιδιά που περίμεναν όλο ανυπομονησία πίσω του για να συναντήσουν τον γεράκο με τα

κόκκινα. Ωστόσο, ο Λίο είχε διαφορετικά σχέδια. Είχε άλλωστε να δει τον Αϊ-Βασίλη από τον προηγούμενο Δεκέμβριο και έτσι είχαν μαζευτεί πολλά θέματα για συζήτηση.

— Εσύ πώς τα πας; τον ρώτησε. Πέρασες καλά αυτή τη χρονιά; Πες μου τα νέα σου. Λογικά θα ήσουν ψόφιος έπειτα από τα προηγούμενα Χριστούγεννα. Ξεκουράστηκες καθόλου;

Ο Αϊ-Βασίλης και ο Έλφρεντ έμειναν ξανά μ' ανοιχτό το στόμα. Τα περισσότερα παιδιά είναι πολύ απορροφημένα στο να ζητούν δώρα, για να ρωτήσουν τα νέα του Αϊ-Βασίλη. Ο Λίο όμως ήθελε να γνωρίζει τα πάντα.

— Εεε... Τι να πω, ήταν ζόρικη χρονιά. Τα ξωτικά δε μ' άφηναν σε ησυχία στο εργαστήριο, είτε γελώντας ο Αϊ-Βασίλης.

— Ξέρεις... Δεν μπορούμε να σου αποκαλύψουμε και πολλά, πετάχτηκε ο Έλφρεντ. Τα μέτρα ασφαλείας στη Λαπωνία είναι πολύ αυστηρά, πρόσθεσε κλείνοντας το μάτι.

Ο Λίο κούνησε το κεφάλι.

— Ναι, ναι, καταλαβαίνω.

Μια κυρία με ξιτισμένη φάτσα χτύπησε όλο αγένεια τον Λίο στον ώμο:

— Συγγνώμη, αλλά υπάρχουν κι άλλα παιδιά. Δεν είσαι μόνος σου εδώ!

Ο Έλφρεντ χαμογέλασε απολογητικά στον Λίο:

— Θα θέλαμε πολύ να κουδεντιάσουμε λίγο ακόμη, αλλά έχει δημιουργηθεί ένας μικρός συνωστισμός. Καταλαβαίνεις...

Ο Λίο καταλάβαινε.

— Φυσικά. Τα λέμε του χρόνου. Ίδια μέρα και ώρα, στο ίδιο μέρος, ε;

Στα σίγουρα ο Αϊ-Βασίλης και ο Έλφρεντ θα του είχαν απαντήσει, αλλά ο ακόμα πιο ξινός γιος της ξινής κυρίας διάβαζε ήδη τη λίστα του, κοιτάζοντάς τη στην οθόνη του κινητού του τηλεφώνου:

— Λάπτοπ. Ακουστικά. Ηχείο. Αθλητικά παπούτσια. Ντρώουν. Χόδερμπορντ. Τηλεόραση ογδόντα πέντε ιντσών. Α, και ένα καινούριο κινητό. Αυτό εδώ το έχω ήδη έξι μήνες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

ΒΙΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ

Ο Λίο στεκόταν στην κυλιόμενη σκάλα που πήγαινε προς τα πάνω θυτισμένος στις σκέψεις του. Ξαφνικά, άκουσε μια φωνή ακριβώς δίπλα του, στην κυλιόμενη σκάλα που πήγαινε προς τα κάτω.

— Έι! Αυτός δεν είναι ο αδερφός του Κόννορ Πάρκερ;

Και σε ποιον ανήκε αυτή η φωνή; Στον Τζένντεν Μπέλλου.

Οχι.

Ο Τζένντεν Μπέλλου και ο Λίο Πάρκερ δεν είχαν καθόλου πάρε δώσε μεταξύ τους. Ο Τζένντεν άλλωστε ήταν δεκαεφτά χρονών, ενώ ο Λίο μόλις δέκα. Δεν πήγαιναν στο ίδιο σχολείο και δεν έπαιρναν καν το ίδιο λεωφορείο κάθε πρωί. Και, συνήθως, όσοι είναι δεκαεφτά χρονών δίνουν στα δεκάχρονα όση σημασία δίνουμε εσύ κι εγώ σ' ένα μερμηγκάκι που σέρνεται μπροστά στα πόδια μας.

Όμως, μέχρι πρόσφατα, η αδερφή του Τζένντεν, η Μόλλυ, λίγο πολύ (μάλλον πολύ δηλαδή) τα είχε με τον Κόννορ. Να πώς είχε γίνει: Η Μόλλυ είχε πάει σινεμά με τις φίλες της και ο Κόννορ ήταν εκεί με τους δικούς του φίλους και οι δυο τους στάθηκαν στην ίδια ουρά για να πάρουν ποπ κορν και τα δλέμματά τους συναντήθηκαν πάνω από κείνα τα αφρώδη ροζ γαριδάκια που αν αρχίσεις να τα τρως δεν μπορείς να σταματήσεις, και ήταν αυτό που λέμε έρωτας με την πρώτη ματιά.

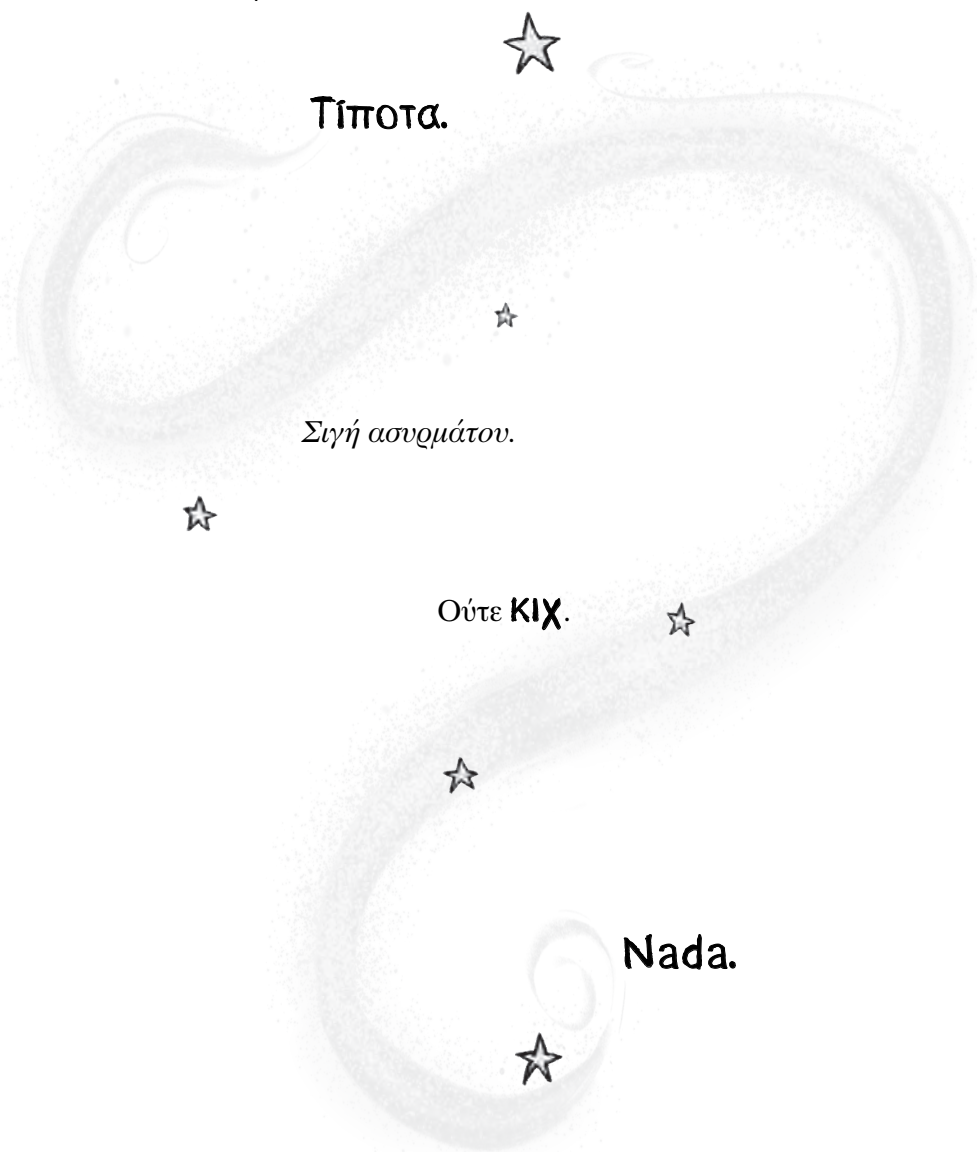
Τουλάχιστον για τη Μόλλυ.

Αντίθετα με τα βρομερά, κακομούτσουνα και τελείως χύμα αγόρια του σχολείου της, ο Κόννορ ήταν γοητευτικός και περιποιητικός, ένας σκέτος ιππότης. Όχι μόνο συνόδευε τη Μόλλυ μέχρι τη στάση, αλλά περίμενε και μαζί της μέχρι να έρθει το λεωφορείο της. Όταν πήγαιναν για φαγητό στα Nandos (κοτόπουλο με λεμονάτη σος για κείνη, δίγκαν μπέργκερ για κείνον) προσφερόταν να πληρώνει για να γεμίζει εκείνη ξανά και ξανά το ποτήρι της με αναψυκτικό. Κι όταν πήγαν στο λούνα παρκ και κέρδισε τρία κουκλάκια Μίνιον, της έδωσε το ένα. Ο Κόννορ ήταν το αγόρι των ονείρων της. Είχε αυτοπεποίθηση, χιούμορ και κατανόηση. Διέθετε δηλαδή αρετές τις οποίες παραδόξως δεν τις φανέρωνε ποτέ όταν ήταν στο σπίτι.

Η Μόλλυ τον ερωτεύτηκε. Και παρότι ήταν ακόμη έφηβοι και γνωρίζονταν μονάχα μιάμιση εβδομάδα, η Μόλλυ είχε αποκτήσει τη συνήθεια να μιλάει ώρες ολόκληρες κάθε βράδυ στις φίλες της για τον Κόννορ Πάρκερ, λέγοντάς τους τι μουσική άκουγε ο Κόννορ Πάρκερ αυτή την εποχή και ποιες τηλεοπτικές σειρές παρακολουθούσε ο Κόννορ Πάρκερ αυτή την εποχή και ποιες μάρκες ρούχων φορούσε ο Κόννορ Πάρκερ αυτή την εποχή και τι έτρωγε ο Κόννορ Πάρκερ και τι έπινε και έλεγε και σκεφτόταν ο Κόννορ Πάρκερ, και τους περιέγραφε πώς ένιωσε όταν ο Κόννορ Πάρκερ τη φίλησε. Και όταν δε ζάλιζε μέρα νύχτα τα αυτιά του κοσμάκη για τον... Πώς τον είπαμε; Α, ναι, για τον Κόννορ Πάρκερ, χάζεψε στο ίντερνετ νυφικά και αίθουσες για γαμήλιες τελετές ή ακόμα και μέρη όπου θα μπορούσε να κάνει με τις φίλες της

μπατσελορέτ πάρτι. Το Μαϊάμι ήταν ό,τι έπρεπε γι' αυτά τα πράγματα και έκαναν και πολύ καλές προσφορές εκεί, αρκεί βέβαια να είχες κάνει την κράτηση αρκετά νωρίτερα.

Και ξαφνικά...

Η Μόλλυ τηλεφώνησε στον Κόννορ και εκείνος δεν απάντησε, έτσι του έστειλε ένα μήνυμα που έμεινε αναπάντητο. Η Μόλλυ υπέθεσε ότι θα του είχαν τελειώσει τα δεδομένα ή ότι το ίντερνετ στο σπίτι του θα τα είχε παίξει, επειδή μέχρι τότε αντάλλασσαν μηνύματα ασταμάτητα – κυριολεκτικά κάθε πέντε λεπτά. Σκέφτηκε έτσι να περιμένει κανένα δεκάλεπτο, ώστε το Wi-Fi στο σπίτι του Κόννορ να πάρει πάλι τα πάνω του και μετά του ξανάστειλε μήνυμα, για να ανακαλύψει ότι την είχε **ΜΠΛΟΚΑΡΕΙ**.

‘Οπα, ένα λεπτό... Τι πράγμα;

Είχε γίνει τελείως απροειδοποίητα και δίχως καμιά εξήγηση. Και η καημένη η Μόλλυ έκλαιγε και έκλαιγε και δε σταματούσε να κλαίει, και στην αρχή αναρωτιόταν τι είχε κάνει και μετά τι δεν είχε κάνει. Και το χειρότερο ήταν ότι δεν έβρισκε τίποτα, ούτε για το ένα ούτε για το άλλο.

Τις επόμενες μέρες, τα δάκρυα της Μόλλυ συνέχιζαν να κυλούν σαν ποτάμι. Και ξεφυσούσε και μαράζωνε και κλωθογύριζε στο μυαλό της τα πάντα και πραγματικά κόντευε να τρελαθεί. Και ο Τζέυντεν, ωθούμενος από αδερφική αγάπη, ανέλαβε να δώσει εκείνος τη λύση κι αποφάσισε πως, όταν πετύχαινε τον Κόννορ Πάρκερ, ο Κόννορ Πάρκερ θα έτρωγε μια σφαλιάρα στο αυτί. Ή μια μπουνιά στη μύτη. Ή θα αποκτούσε ένα σπασμένο πόδι. Ή ίσως και τα τρία μαζί. Και αυτό, φιλαράκο μου, θα ήταν μονάχα η αρχή.

Και βέβαια δεν υπήρχε καλύτερος τρόπος για να στείλει ένα μήνυμα στον Κόννορ Πάρκερ ότι είχε μπλέξει πολύ, μα πολύ άσχημα, από το να

στείλει τον μικρό του αδερφό, τον Λίο, πίσω στο σπίτι από το πολυκατάστημα Λίτμανς με το ένα του μάτι μαυρισμένο.

Ω να πάρει!

Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Τζέυντεν δεν ήταν καν μόνος. Όχι βέβαια. Για να τον βοηθήσουν στο θεάρεστο έργο του να μαυρίσει το μάτι του Λίο, ήταν εκεί τέσσερις φίλοι του. Καταρχάς ήταν ο Πάουλο Γκαντόλφι ή «Ντολφ» όπως ήταν γνωστός. Ο Ντολφ ήταν ο πιο στενός φίλος του Τζέυντεν, το κολλητάρι του, ο «μπρο» του. Όταν ο Τζέυντεν δημιουργούσε προβλήματα στον κόσμο –κάτι που γινόταν πολύ συχνά– τότε ο Ντολφ ήταν πάντα εκεί για να τον υποστηρίξει. Τις Κυριακές, ο Ντολφ δούλευε. Βασικά πουλούσε ψεύτικα ρούχα στην αγορά.

(Κάτσε να σου εξηγήσω. Όταν λέω ψεύτικα, δεν εννοώ ότι τα ρούχα δεν υπήρχαν. Υπήρχαν, αλλά είχαν πάνω τους ετικέτες που υπονοούσαν ότι ήταν από κείνα τα ακριβά ρούχα που έφτιαχναν οι γνωστοί σχεδιαστές μόδας και τα φορούσαν οι αστέρες στα ριάλιτι της τηλεόρασης. Όμως, στην πραγματικότητα, δεν ήταν. Στην πραγματικότητα, ήταν τόσο φτηνά-ρικα και κακοφτιαγμένα, που συχνά ξηλώνονταν μέσα σε λίγα λεπτά από τη στιγμή που τα φορούσες, και μετά στεκόσουν καταντροπιασμένος μέσα στο λεωφορείο ή στο τρένο, αλλά ας μην επεκταθούμε σ’ αυτό τώρα.)

Σε κάθε περίπτωση, αν πετύχαινες τον Ντολφ στο σχολείο την ώρα του μεγάλου διαλείμματος πίσω από την αίθουσα των καλλιτεχνικών, εκεί όπου τα μεγάλα παιδιά πηγαίνουν και καπνίζουν, θα σου έδινε τα ψεύτικα ρούχα του σε ακόμα πιο χαμηλή τιμή. Κάτι που θα ήταν πολύ γενναιόδωρο από

μέρους του αν αυτά τα ρούχα δεν τα είχε σουφρώσει πριν από το αφεντικό του.

Έπειτα ήταν ο Κάλλουμ Καστλ ή αλλιώς Καλκς.

Ο Καλκς ήταν ο γιος του διευθυντή του σχολείου. Όσοι πάνε σχολείο ξέρουν καλά ότι αυτό μπορούσε να σημαίνει δύο πράγματα. Είτε πως ήταν ένα σκέτο σπασικλάκι (που όμως δεν ήταν), είτε πως ήταν το πιο άτακτο παιδί στο σχολείο και την έδραζε πάντα καθαρή επειδή ο μπαμπάς του ήταν ο διευθυντής.

Ναι, το έπιασες. Το δεύτερο ίσχυε.

Λόγω της δουλειάς του μπαμπά του, ο Καλκς έμενε δίπλα ακριβώς στο σχολείο, και συχνά το έβρισκε σαν δικαιολογία για να πεταχτεί σπίτι στο μεγάλο διάλεμμα και να φάει το φαγητό του στον πίσω κήπο, δηλαδή στο τέλειο σημείο απ' όπου μπορούσε να εκτοξεύει πάνω από τον φράχτη κλούδια αυγά, σάπιες ντομάτες και χαρτονένιες συσκευασίες με λιγμένα γάλατα –σπλατς– στις σχολικές στολές των παιδιών (και ειδικά σ' εκείνες των παιδιών της πρώτης, τα οποία δεν είχαν μάθει ακόμα σε ποιο σημείο της αυλής δεν έπρεπε να κάθονται για να φάνε το φαγητό τους).

Ήταν επίσης ο Σκοτ Μπιρτζ. Που τον φώναζαν απλά Σκοτ Μπιρτζ.

Ο Σκοτ Μπιρτζ ήταν ένα όρθιο γομάρι, αλλά κανείς δεν τολμούσε να του το πει στα ίσια, γιατί ο Σκοτ θα τον έκανε τόπι στο ξύλο.

Ο Σκοτ θεωρούσε πως το σχολείο ήταν χάσιμο χρόνου. Πήγαινε εκεί για λίγη μόνο ώρα κάθε μέρα, για να βλέπει τα φιλαράκια του. Όταν έμενε στο σχολείο περισσότερο και οι κα-

θηγητές προλάβαιναν να του δάλουν κάποια εργασία για το σπίτι, ο Σκοτ άρπαζε κάποιο απ' τα σπασικλάκια, το κολλούσε στον τοίχο και το πρόσταζε να του την κάνει εκείνο. Μια μέρα, ένα απ' τα σπασικλάκια τον εκδικήθηκε γράφοντάς του μια έκθεση στην οποία περιέγραφε με πολύ ζωντάνια τον καθηγητή του Σκοτ σαν ένα μεγάλο χοντρό γουρούνη. Εννοείται πως ο Σκοτ δεν είχε ρίξει ούτε μια ματιά στην έκθεση προτού την παραδώσει και έτσι έμπλεξε άσχημα. Ίσως κάποτε να σου διηγηθώ περισσότερα γι' αυτό, σ' ένα άλλο διβλίο.

Τέλος πάντων, όπως σου είπα, ο Σκοτ Μπιρτζ ήταν ένα όρθιο γομάρι και, για να είμαι ειλικρινής, το σκέφτηκα λίγο πριν το γράψω εδώ, αλλά είμαι σίγουρος ότι ο Σκοτ δε διαβάξει διβλία κι έτσι δε θα μάθει ότι το έγγραφα (αρκεί βέβαια να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό).

Και τελευταία, αλλά όχι λιγότερο σημαντική, ήταν η κοπέλα του Σκοτ. Η Ταλλούλα Φράν.

Μη θεωρήσεις ότι η Ταλλούλα ήταν καλύτερη από τους προηγούμενους επειδή ήταν κορίτσι και είχε ωραίο όνομα. Δεν ήταν να τα βάζεις μαζί της. Μπορούσε να παίζει ξύλο περιφήμα και η αγαπημένη της λαβή ήταν να ακινητοποιεί τον αντίπαλό της και να γράφει μια πολύ κακιά λέξη με το κραγιόν της στο μέτωπό του. (Δε θα επαναλάβω εδώ αυτή τη λέξη. Άλλωστε δεν ξέρω καν τι σημαίνει.)

Οι πάντες στην πόλη γνώριζαν την Ταλλούλα Φράν. Ακόμη και οι καθηγητές την έτρεμαν – και όχι άδικα. Αν κάποιος απ' αυτούς την κατσάδιαζε, το πιθανότερο ήταν να βρει στην καρτέλα του μια καρφίτσα, για να μάθει να είναι τόσο αυστηρός. Αν πάλι δεν την κατσάδιαζε, το πιθανότερο ήταν ότι οι

καρφίτσες στην καρτέλα του θα γίνονταν δύο, για να μάθει να είναι τόσο επιεικής. Με την Ταλλούλα Φράυ, ό,τι και να έκανες, ήσουν χαμένος.

Είχαμε λοιπόν από τη μια πλευρά τέσσερα πολύ μεγαλύτερα σε ηλικία και όγκο αγόρια και ένα πολύ, πολύ, πολύ τρομακτικό κορίτσι, και από την άλλη τον μικρό Λίο.

Η συμμορία έκανε ό,τι κάνουν συνήθως οι συμμορίες των βαρυστημένων εφήβων στα πολυκαταστήματα: Έκαναν γκριμάτσες σε μωρά, έδιναν λάθος οδηγίες στους πελάτες που είχαν χαθεί και άλλαζαν θέση στα μπουφάν κρεμώντας τα σε διαφορετικές κρεμάστρες, έτσι ώστε οι άνθρωποι να ψωνίζουν ρούχα που τους ήταν τρία νούμερα μικρότερα.

Τώρα όμως τους παρουσιαζόταν η ευκαιρία να διασκεδάσουν πολύ περισσότερο. Είχαν στα χέρια τους ένα μικρό αγόρι. Μία εύκολη λεία.

— Σίγουρα πράγματα. Είναι ο αδερφός του Κόννορ Πάρκερ, κατέληξε ο Τζένντεν καθώς άρχισε να τρέχει προς τα πάνω στην κυλιόμενη σκάλα της καθόδου, προς μεγάλη έκπληξη των υπόλοιπων πελατών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

Καημένε Λίο. Ορίστε, εκείνος απλά κοιτούσε τη δουλίτσα του κι έτσι ξαφνικά –δίχως να φταιει καθόλου– θα τις έτρωγε για τα καλά.

Δεν ήταν πολύ εύκολο να τρέξεις γρήγορα μέσα στο κατάστημα, καθώς υπήρχε μεγάλη πολυκοσμία, αλλά η κυλιόμενη σκάλα ήταν κοντά στην έξοδο και έτσι ο Λίο κατάφερε να δγει σφαίρα απ' τις κεντρικές πόρτες και να κερδίσει μπόλικά μέτρα.

Ο εμπορικός δρόμος της πόλης ήταν κι αυτός γεμάτος κόσμος, αλλά οι περισσότεροι περαστικοί ήταν πολύ αποροφημένοι στις σκέψεις τους για να πάρουν χαμπάρι μια καταδίωξη. Αλλά ακόμα και να το πρόσεχαν, τι να έκαναν; Δεν μπορούσαν να ξέρουν αν κάποιος τελείως απαίσιος τύπος κυνηγούσε κάποιον απίστευτα αξιολάτρευτο ή αν κά-

ποιος απίστευτα αξιαγάπητος τύπος κυνηγούσε κάποιον τελείως φριχτό. Ποιον απ' τους δύο να προσπαθήσουν να σταματήσουν;

Ο Μπέλλου και η συμμορία του όλο και πλησίαζαν. Ξαφνικά, καθώς ο Λίο έτρεχε, έπεσε πάνω σε μια ηλικιωμένη πλα-

νόδια μουσικό και στο κοκαλιάρικο υπερήλικο σκυλί της. Η μουσικός έκοψε το τραγούδι στη μέση για να μαζέψει τα νομίσματα που βρισκόνταν μέσα σ' ένα αναποδογυρισμένο κασέτο και τώρα πια είχαν σκορπιστεί παντού.

— Με συγχωρείτε! Λυπάμαι πραγματικά! φώναξε ο Λίο με κομμένη την ανάσα, καθώς συνέχισε την τρεχάλα.

Ένα τεράστιο φορτηγό που παρэдίδε κατεψυγμένες γαλοπούλες φρέναρε έξω από το σουπερμάρκετ, παρκάροντας ανάμεσα στον Λίο και τη συμμορία, χαρίζοντας στον πρώτο μερικά πολύτιμα δευτερόλεπτα για να στρίψει στη γωνία.

Ελάχιστα αργότερα, η συμμορία έσκασε κι εκείνη μύτη στη γωνία.

— Η εκκλησία! είπε η Ταλλούλα. Στοιχίμα ότι χώθηκε εκεί το τσουτσέκι!

(Στην πραγματικότητα χρησιμοποίησε μια άλλη λέξη, αλλά δεν πρόκειται να τηβάλω εδώ, επειδή μπορεί να αρχίσεις να τη χρησιμοποιείς και μετά όλοι θα αρχίσουν να παραπονιούνται και εγώ δε θα μπορώ να εκδώσω άλλο βιβλίο και, όπου να 'ναι, θα μου έρθει ένας πολύ υψηλός λογαριασμός ρεύματος, γιατί όταν έφυγα για διακοπές ξέχασα να κλείσω την τηλεόραση, αλλά πίστεψέ με, δεν ήταν καθόλου όμορφη λέξη και στα σίγουρα δεν έπρεπε να χρησιμοποιηθεί για να περιγράψει τον Λίο μας, που, όπως θα έχεις καταλάβει πια, είναι παιδί μάλαμα.)

Τα μέλη της συμμορίας μπήκαν τρέχοντας στην άδεια εκκλησία και άρχισαν να πηγαίνουν πέρα δώθε στα στασίδια ψάχνοντας τον Λίο. Ο Σκοτ Μπιρτζ άρπαξε μερικά προσευχητάρια και τα πέταξε στο έδαφος για να δείξει ότι δεν αστειευόταν.

— Ξέρουμε ότι είσαι εδώ, Πάρκερ! μούγκρισε ο Τζένντεν Μπέλλου.

— Μήπως μπορώ να σας βοηθήσω; ακούστηκε μια φωνή.

Η ομάδα γύρισε αμέσως και αντίκρισε έναν ηλικιωμένο εφημέριο.

— Δυστυχώς θα πρέπει να περιμένετε περίπου μία ώρα μέχρι να αρχίσει η λειτουργία. Μπορείτε όμως να με βοηθήσετε να τακτοποιήσω τα προσευχητάρια, αν θέλετε, πρόσθεσε ο εφημέριος ανασηκώνοντας το ένα του φρύδι.

Ντροπιασμένος ο Σκοτ Μπιρτζ ξεφύσηξε και, αφού μάζεψε τα βιβλία, τα τακτοποίησε προσεκτικά στα στασίδια.

— Πριν φύγετε, πρέπει οπωσδήποτε να ρίξετε μια ματιά στην υπέροχη φάτνη μας, είπε ο εφημέριος. Οι ενορίτες μας έχουν κάνει θαυμαστή δουλειά φέτος.

Η παρέα κοίταξε την υπέροχα φωτισμένη φάτνη στη γωνία. Ήταν όλα εκεί: Η Μαρία, ο Ιωσήφ, οι τρεις μάγοι κι ένα πολύ εντυπωσιακό γαϊδουράκι.

Ο Ντολφ κούνησε το κεφάλι.

— Πολύ θρησκευτικό πράγμα. Καλά δε λέω;

— Δεν είναι πανέμορφη; έκανε όλο περηφάνια ο εφημέριος.

— Πολύ ρεαλιστικό, είπε ο Τζένντεν κοιτώντας τον μικρό Ιησού, που κοιμόταν βαθιά στην ταϊστρα των ζώων, φασκιωμένος μέσα σε κουδέρες.

Και είχε δίκιο. Ήταν πολύ ρεαλιστικό. Τόσο ρεαλιστικό, που θα μπορούσες κάλλιστα να πιστέψεις ότι ο μικρός Ιησούς ήταν ένα πραγματικό παιδί. Με κανονικά μαλλιά. Ένα παιδί που ανάσαινε κάπως αγχωμένο. Και είχε ιδρώσει και λίγο. Και έτρεμε. Μέχρι που θα μπορούσες να φανταστείς —με μια δόση υπερβολής— πως άκουγες και το καρδιοχτύπι του.

Ο εφημέριος χαμογέλασε πλατιά καθώς επαναλάμβανε την πρόσκλησή του προς τη συμμορία να παραστεί στη λει-

τουργία – ή και σε οποιαδήποτε άλλη εκδήλωση γινόταν στην εκκλησία.

— Είμαστε τόσο τυχεροί που έχουμε ετούτο τον πανέμορφο ναό. Σε κάνει να νιώθεις... Δεν μπορώ καν να το περιγράψω.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΜΕ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΜΕ ΚΟΙΤΑ

Καθώς ο Τζέυντεν κοίταξε πιο προσεκτικά την ταϊστρα, η μορφή μέσα στις κουδέρες άνοιξε πανικόδλητη το ένα της μάτι.

— Θα τα ξαναπούμε, φιλαράκο, ψιθύρισε ο Τζέυντεν. Πίστεψέ με.

Μια μικρή κραυγή που δεν έμοιαζε να έχει βγει από στόμα νεογέννητου μωρού αντήχησε στην εκκλησία.

— Ευχαριστούμε, πάτερ, είπε ο Τζέυντεν χαμογελώντας όλο ευλάβεια. Σας ευχόμαστε ό,τι καλύτερο.

— Ναι. Καλά Χριστούγεννα και τέτοια, πρόσθεσε ο Ντολφ, καθώς το τσούρμο έβγαινε από την εκκλησία έχοντας χάσει μία μάχη, αλλά όχι και τον πόλεμο.

Είναι καλό που οι εφημέριοι πίνουν πολύ τσάι, γιατί έτσι αναγκάζονται να πηγαίνουν συχνά στην τουαλέτα. Πράγμα που σημαίνει ότι μια εκκλησία μπορεί να μείνει άδεια για αρκετή ώρα, ώστε κάποιος να μπορέσει να βγει διαστικά από μια ταϊστρα, να τεντωθεί για να ξεπιαστεί, να πετάξει από πάνω του μια παλιά σκοροφαγωμένη κουδέρα και να το σκάσει τρέχοντας.

..♪..
Με 20
αυθεντικά
τραγούδια!

ΠΡΟΣΕΧΕ ΤΙ ΕΥΧΕΣΑΙ...

ΕΚΛΟΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0698-7

9 786180 706987 >

Βοηθ. κωδ. μπχ/σπς 14698

